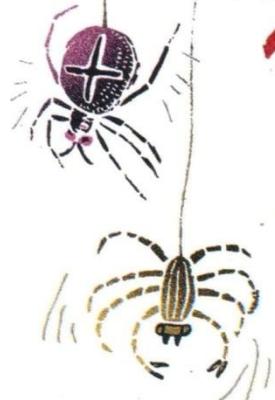

Petr Borkovec

Na půdě

Na půdě žije mrtvý had,
co opakuje: *Mám tě rád!*

Na půdě žije suchý motýl,
co opakuje: *Vem si boty!*

Na půdě žije vetchý pavouk,
co mlčí, mlčí, kýve hlavou.

A slunce svítí skulinami
v cihlách a prknech mezi trámy.

A dutý sršeň s lišajem
zas opakují: *Vysajem*

ti kerer jak mouše masářce!

A vtom se pustí do tance

kostřička myši s kostrou kočky
a se sluncem se smísí vločky

a padá prach a sněží prach
a ve vánici na marách,

zavátou cestou ke hřbitovu,
dva přástevníci nesou sovu
(vycpanou sovu, po dědovi).

A jak tak jdou, z már sova vzlétá –
a zezdola mě volá teta:

„Ty kluku jeden, to tam budeš spát?
Ať už jsi dole, Péťo! Nemáš hlad?“

„Jo, už jdu, teto.“ Skulinami
svítí zas slunce mezi trámy

a já se vracím z půdy. Had
se se mnou loučí: *Mám tě rád!*

A loučí se i suchý motýl
a opakuje: *Neměl boty!*

Myš, sršeň, lišaj, kočka, pavouk
jen smutně pokyvují hlavou.

A sova, kterou děda vycpával?
Ta krouží ve tmě dál a dál.

